

winowatoscź drje na zemi njeje pschecy tak cžescžena, a z rědka docžaka tajki swjedžen, kaž džensnischi je. Bóh pať tola to druhdy dopuschczi, zo by nam trochu prjedy začuwacź dať, fajte radošcže za nas w njebjesach khowa.“ Potom wobroczi so k swojomu knjezej prajicy: „Knježe! Za sym tych wosomdžesacź lět, kotrež sym po swěcže honjeny był, husto dobyčerscy do tohole hrodu cžahnył; ale tajki dobyčerski džen, kaž so teje knjeni dostawa, nješym hišcže wučžakať.“ „Wjelko“, praji hrabja, „tónle dobyčerski cžah je Bóh sam pschihotowať; to je najkrasnische dobycže, dobycže póccžiwoscže nad złóscžu.“ — A wschitch ryczerjo a wschitke knjenje jomu pschihłosowachu. Knježny pať wobzamknychu hišcže wosebje, zo dyrbjachu pschecz zelene myrty z běłymi kčženjemi znamjo knježniskeje njewinowatoscže a mandželskeje swěry wot nětka za njewjescžinske wěncy postajene bycž.

Wjesela tutoho dnja, to mnohe płakanje a rycženje, běchu Genovesu tak pschewžake, zo bě chle zestabjena. Bjez komdženja bu do swojeje jstwy donjesena, kotruž telko lět nastupiła njebě. Hdyž bě so Bohu za swoje špodžiwne wumoženje hišcže junu džakowala, a hišcže někotre wołomiki z Drałowej wudowu a joho džěcžimi porycžala a jej swoju luboscž wozjewila, poda so do pschihotowanoho kóža k měrej. Swěrna Bertha pať wosta nětko stajnje wokolo Genovesy, kiž sej jenož wot njeje poslužecž dawasche.